

RACA

SCIJ Ski Club International des Journalistes
Slovenska sekcija novinarjev smučarjev

2019

Napeto pričakovanje
v cilju 50. veleslaloma
- Kranjska Gora 2017

OBČINA
KRANJSKA GORA

PETROL

KRANJSKA GORA

hit alpine
Kranjska Gora

**52. - ŽE 28. V SAMOSTOJNI SLOVENIJI –
srečanje SCIJ SLOVENIJE – DRUŠTVA NOVINARJEV
ŠPORTNIKOV SLOVENIJE – Kranjska Gora, 21. - 26. januar 2019**

KRANJSKA GORA 2019

V poplavi vseh mogočih in nemogočih dejanj, smučanje ostaja naša ljubezen in tista aktivnost, ki nas druži. Skiževci vztrajamo tudi zaradi tistih, ki so daljnega leta 1968 na mariborskem Pohorju zaorali prve smučine. Zato jih bomo orali tudi letos in naša smer je ponovno Kranjska Gora.

52. srečanje po vrsti bo prineslo nove objeme in nove obljube, zatočišče ponovno v hotelu Kompas, kjer bodo prvi zavzeli okope že v ponedeljek. Kot vedno glavna otvoritev srečanja v sredo, ob 19. uri. Pred hotelom pričakujemo župana, pa kaj zanimivega pod taktirko turističnega društva.

Tekli bomo v četrtek, v Ratečah, kjer se bomo po koncu tudi okrepčali. Lepo vabljeni na redni letni občni zbor, ki bo v večernih urah.

Med veleslalomskimi vratci bomo vijugali v petek, pričakujemo vrhunsko udeležbo, tako po kvaliteti kot številu udeležencev. Kaže, da bomo sedli za skupno mizo tudi ob kosilu.

Petkov večer je zavrt v tančico skrivnosti, vsekakor pa bo žur, lahko tudi do poznih jutranjih ur.

Dobrodošli v Kranjski Gori, kjer nam bo vodilo pesem Frana Milčinskega Ježka **iz prvega Kekca**: Kaj mi poje ptičica, ptičica sinička? Saj se strinjate, da je dobra volja najbolja?

Duška, Meta in Darko

Kekčeva pesem

*Kaj mi poje ptičica,
ptičica sinička?*

*Dobra volja je najbolja,
to mi piši za uho,
mile jere, kisle cmere,
z nami vstric ne pojdejo.*

*Kaj odmeva mi korak,
ko po stezi stopam?
Dobra volja je najbolja.
Bodi dan na dan vesel,
smej se, vriskaj, pesmi piskaj,
pa lahko boš srečo ujel.*

*Kaj mi potok žubori,
ko po kamnih skače?
Dobra volja je najbolja!
Na vsej širni zemlji tej,
lica rdeča, smeh in sreča,
to zaklad je, hej, juhej!*

Frane Milčinski Ježek

medex

Mercator

STEYER

Hiša dišečega traminca

Družinski vinogradi

Spoštovani gostje, dragi predstavniki sedme sile in vsi ostali ljubitelji zimskih športov!

V veliko čast in ponos mi je, kot županu ene najbolj turističnih občin v Sloveniji, gostiti v naših koncih in na naših smučarskih terenih prav ljudi, kot ste novinarji, dopisniki, komentatorji in predstavniki vseh z novinarstvom povezanih dejavnosti.

Kranjska Gora je kot gostitelj več različnih prireditev na ravni svetovnega pokala vsako leto prisotna na koledarju alpskih smučarjev, tekačev na smučeh, skakalcev, biatloncev in kombinatorcev ter po novem še smučarjev invalidov. Prav v letošnji sezoni, konec januarja, gostimo skupaj s sosednjim Trbižem v Italiji svetovno prvenstvo smučarjev invalidov. Najbolj pa nas veseli dejstvo, da je Planica dobila organizacijo svetovnega prvenstva v nordijskih disciplinah leta 2023, kar bo celotni občini in celi Sloveniji dalo nov zagon. Upam, da upravičimo sloves dobrih organizatorjev, ki smo ga dosegli v več kot osemdesetletni zgodovini skakalnega športa pod Poncami.

Vsekakor pa se bomo potrudili z gostoljubnostjo tudi pri izvedbi 52. tekmovanja »račk« oziroma novinarjev.

Želim vam veliko lepih doživetij, varnih nastopov in seveda zabave v pravljčni vasici pod Julijci z imenom Kranjska Gora.

Župan
Jani Hrovat

BINE ROGELJ – 90 letnik

Bilo je na tistem nenavadnem srečanju v kraju, kjer je odrasčal Jakob Fak, sredi gozdov planote, kjer so Delnice.

Dandanes ni več dosti vertikalno se gibajočih žena in mož naše branže, ki so bili takrat tam, na srečanju novinarjev smučarjev takratne Jugoslavije, ki so ga v Delnicah gostili sosode Hrvači.

Bil je tam hotel, v katerem smo prebivali in čez cesto je bila bencinska črpalka. Ne vem več, koliko dinarjev je stal liter bencina, vem pa, da je bil liter vina in/ali vinjaka v bifeju, ki se je tiščal pumpe, zanemarljivo poceni. In tisti bife je bil odprt 24/7 kar pomeni ves dan ves teden. To je bil pomemben podatek, kajti takrat je naš hotel po večerji več ali manj zaspal, uslužbenci so šli domov spat ali počet še kaj bolj vznemirljivega.

Tista črpalka, bolje tisti bife, je postal naš drugi dom in Bine Rogelj, ki ga danes slavimo, čeprav manjka do polnega jubileja še nekaj tednov, je bil sestavni del družine, ki je tam čakala zoro.

Tisto smučarsko srečanje, letnice ne vem na pamet, je pa zapisana na naši zastavi, ki visi pred hotelom, je bilo posebno tudi zato, ker smo tekmovali tudi v smučarskih skokih na skakalnici, ki je nesla, če se prav spomnim, celih petnajst metrov ali nekaj takega.

Ko se je spustil Bine, smo stali spodaj in vpili, naj potegne zavoro, da ne bo skočil predaleč. Ubo-gal nas je, kajti če nas ne bi, bi skočil do hotela ali čez.

Bine Rogelj je bil kajpak vrhunski športnik, olimpijec. Na zimskih olimpijskih igrah v Cortini d, Ampezzo je bil 23., na turneji štirih skakalnic v sezoni 1953/54 pa v skupnem seštevku deseti, peti pa posamično v Obersdorfu, da o vseh drugih dosežkih na skakalnicah ne govorim.

Še bolj kot skakati, je znal risati in slikati.

Leta 1955 je diplomiral na ljubljanski Akademiji za likovno umeetnost in ker je med drugim znal risati odlične in odmevne karikature, je že zgodaj dobil službo v Pavlihi, humorističnem listu, ki ni preminil zaradi pomanjkanja, marveč prej preveč humorja na svojih straneh.

Če je nekdo v nečem dober, se zgodi, da ljudje spregledajo, kako je dober tudi v drugih rečeh. Bine Rogelj ni samo izjemen karikaturist, marveč tudi slikar. Njegove slike so neka nežna zmes nostalgije, lepote in čustev in če se kakšen izšolan umetnostni zgodovinar in profesionalni kritik ne strinja s to mojo amatersko oceno, toliko slabše za njega. Zame je Bine alfa samec med slikarji.

Vogel 2010

O TURJAŠKI TENIS RUNDI

TENIS PLAC V TURJAŠKEM LOGU, JE PRIVABIL KORENJAČE, MREŽA BOJNA JE NAPETA IN PRED NJO V RAČJE KROGU, ZBRANA PEROGRIZCEV ČETA. STRAŠNA BITKA SE OBETA, TRESEJO SE MNOGE HLAČE, ROZAMUNDA SPET GOSTUJE ČASNIKARJE TENISAČE.

DOKAJ HIŠ SE JE ODZVALO, DELO, DNEVNIK IN NOVICE, KOMENTATORJE POSLALO, PISCE REPORTAŽ, RESNICE, UREDNIKE VSEH ZVRSTI, Z LAŠKE, ŠTAJERSKE STRANI.

ZLOFET JE MED NAMI UROŠ, KI NEBEŠKE OMAKE KUHA, TO PRIZNA VES RAČUJ ZBOR, TO POTRDI TUDI UHA.

INO TU JE MOJSTER LUKA, KI SO JUHE MU IGRAČA, GOBICE VSEH SORT POPUKA, PREDNO GOBJO ŽUPO SKUHA.

TUDI SAMPRAS, KI TE DNI SVOJ LOPAR VIHTI V PARIZU, PRIŠEL BI, ČE VEDEL BI, PA BO SLASTEN ŠTRADELEGRIZU.

BOLJ KOT WIMBLEDON, PARIZ, US OPEN IN DOM ŽALE, BOLJ KOT DOLARSKA NAGRADE, LEPSI NAM TURJAK DOPADE, VSAKOLETNA TENIS RUNDA IN TURJAŠKA ROZAMUNDA.

Binetu tudi rime niso tuje.

Nič manj lesketajoče besede mi prihajajo na misel, ko si ga predstavljam med nami, prijatelja z nasmehom in nekakšnim tihim, a zares globokim angleškim humorjem stare šole. Bine je nekakšen tihi mož globokih razsežnosti in na svetu ni dosti prijetnejših trenutkov kot je tiho in spodobno modrovanje z njim in kozarčkoma v rokah.

Hvaležni smo mu za vse tiste brezštevila risbe in plakate z naših srečanj, a predvsem za njegovo družbo, za tiste ure, ko smo bili skupaj in nam je po drobcih in nekam sramežljivo podarjal bisere iz svoje malhe življenjskih izkušenj in dognanj.

Eh, Bine, ta naša srečanja s teboj so bila drugačna od srečanja brez tebe, ampak navsezadnje tudi na daljavo gre, takole, s spomini in občutki in kajpak dobrimi, jebiga kaj dobrimi, najboljšimi željami zate. Kdor ne pije za Bineta, ni Slovenc!

Janez Čuček

Volilni občni zbor potekal brez zapletov. Brez glasu proti so bili izvoljeni stara nova predsednica društva Duška Lah, 8 članski izvršni odbor in tri članski nadzorni odbor ter potrjena vsa poročila.

Ob rob 51. državnemu prvenstvu slovenskih novinark in novinarjev na Pohorju

SAVA
ZAVAROVALNICA

Spomini na Maribor

Čeprav sem se prvih srečanj smučarjev novinarjev udeležil že sredi sedemdesetih let prejšnjega stoletja, je bilo 51. v Mariboru zame nekaj čisto posebnega. Pred leti sem na občnem zboru v Cerknem stegnil jezik in se tako rekoč ponudil, da bom pomagal organizirati naše smučarsko srečanje na Mariborskem Pohorju. Duška, Meta in celotni izvršni odbor pa je to zadevo vzel resno in tako sem se prvič znašel v nosilni vlogi. Malo mi je bilo smešno, ker me je Meta že junija začela opozarjati, da bo potrebno postoriti to in ono. Pa je imela prav! Časa na koncu kar zmanjkuje!!

Moja prva naloga je bila, da dobim zagotovilo ali bodo smučišča na Pohorju pozimi sploh obratovala. To ni bilo lahko izvedeti ... Na občini so obljubili, da bodo razpis za koncesijo verjetno objavili septembra ali najkasneje oktobra, v Marpromu pa, da se bodo po vsej verjetnosti na ta razpis prijavili. In s takšno informacijo sem prepričal Duško in Meto, da srečanje na Pohorju zanesljivo bo.

Naslednja naloga je bila rezervirati prenočišča. Tudi pri tej operaciji se je pokazalo, kako je Maribor v nenehni tranziciji. Duško in Meto sem spremljal na pogovor v Terme Maribor, po kakšni ceni in kje nam bodo ponudili prenočišča in vse ostalo kar potrebujemo za uspešno izvedbo srečanja. Med vožnjo na sestanek z direktorjem, sem v poročilih na Radiu slišal, da bodo možakarja naslednji dan odstavili. Še sreča, da imajo v podjetjih tudi druge uslužbence in tako ste se lahko sami prepričali, da nam je tudi operacija prenočišča uspela.

Potem pa je potrebno urediti še mnogo drobnih stvari, ki so na videz enostavne, pa jih razne malenkosti napravijo skoraj nerešljive. Najti je bilo potrebno ekipo, ki bo izpeljala tekmovanja, nastopajoče za otvoritev, nekoga, ki bo poskrbel za kosilo, nam ob večerih vrtel glasbo, izdelal medalje Si predstavljate, da smo od sponzorjev nabrali vse sestavine, ki jih Nataša in Irena potrebujeta, da sta nam skuhalo čudovito kosilo - potem pa se pojavi problem, kje to skuhati in kje dobiti tako velik lonec. Tudi to nam je uspelo rešiti! Pa še ni bilo konec! Tekmo smo namreč prestavili na Areh in tam je bilo potrebno kosilo tudi razdeliti!! Hvala lveku iz Cozjarice, ki nam je prijazno odstopil prostor pred kočjo, mi pa smo se mu oddolžili tako, da smo spili kakšen deci kuhanega.

Seveda je potrebno za naša srečanja pridobiti kar nekaj sponzorjev. Še sreča da imata Duška in Meta nekaj starih prijateljev, ki redno pristopijo, Za mnoge podjetnike pa sem

ugotovil, da se jim je kar nekoliko nelagodno preveč družiti z novinarji. Ni mi jasno ali smo med njimi izgubili ugled, ali pa se zaradi nenehnega in pretiranega poudarjanja naše neodvisnosti in nepristranosti bojijo, da bi jim pojavljanje v naši družbi bolj škodilo kot koristilo.

Se sprašujete kje je tu nosilna vloga predsednika organizacijskega odbora? Nosil sem klopi, medalje, štartne številke, kruh, zastavo ... skratka kar naprej sem nekaj prenašal. Ja, organizacijski odbor je za vsako srečanje pomemben, a brez Mete in Duške pa verjetno ne bi šlo!!

Seveda si človek želi, da ima po opravljenem delu, poleg notranjega zadovoljstva, ki pomeni največ, še kakšno čisto konkretno korist. Jaz sem si jo izbral kar sam. Meto sem našel, da mi je prodala 5 smučarskih vozovnic po znižani ceni. Tako sem načrtoval, da bom kasneje še nekajkrat užival na Pohorskih smučiščih. In ko sem se po dobrih štirinajstih dneh odpravil na gondolo sem razočaran ugotovil, da so znižane vozovnice veljale samo za čas našega srečanja

Srečko Trglec

Meta je Srečku prodala vozovnice po zagotovitvi Marproma, da dnevne vozovnice veljajo do konca smučarske sezone. Dokaz za to je, da se je sama z njimi prevažala še cel teden po našem srečanju in je ni nihče prijel za vrat. Srečko, spomni pa se, da so tisti na gondoli, milo rečeno, res malo leseni. Duškin prihod s prtljago na spodnjo postajo in še posebej izstop in raztovorjenje na vrhu sta bila vredna turističnega slogana izpred let: »Turizem smo ljudje«. Ha, ha ... malo morgen! Več o tem pa v spominih povratnika.

In še: SPOMINI POVRATNIKA Zorana

Meta nas preganja, zato ti spomini na letošnje državno prvenstvo novinarjev smučarjev, ki bo ob objavi tega prispevka zagotovo samo še lansko, nastajajo kmalu po koncu lokalnih volitev, in ne zamerite, če bo v njih tudi kakšna na račun županov, pa gostoljubja in simbolike, na katero tudi v novinarstvu kaj damo.

Verjamem, da me je naša predsednica Duška povabila v organizacijski odbor samo zato, ker si ni znala predstavljati, kako opraviti z v Mariboru takrat nepredvidljivo mestno oblastjo. Tega si sicer tudi sam nisem znal predstavljati, kajti, ko mi je bila zaupana naloga, da se z mestom dogovorim o sprejemu, udeležbi župana na otvoritvi prvenstva, promociji med udeleženci, je minilo že veliko časa odkar sva z zdaj že nekdanjim županom v oddajah analizirala nezadovoljstvo ljudskih množic, znamenite ljudske vstaje, arogantnost politike, pozabljivost in podobne »vrednote« slovenskega vsakdana. Vmes je nekdanji neusmiljeni kritik starega postal enako pozabljiv, včasih aroganten, včasih odsoten, nekateri smo domnevali, da celo na nek način »ugrabljen« s strani svoje »ekipe«, kakor tu župani na Štajerskem radi naslavljajo svoje najtesnejše in najvplivnejše sodelavce.

Predstavljajte si mesto, ki je Evropska prestolnica športa 2018, pa v času našega prvenstva ni imelo nobene oznake, nobene prireditve, niti ni nakazovalo, da nosi tako častitljiv naziv?! Tudi ko sem prvič poklical županove sodelavce iz službe za odnose z javnostmi, sem imel vtis, da ne razumejo najbolje, kaj pomeni, če v mesto pride stotnja novinarjev iz različnih medijev, med njimi tudi iz najbolj uglednih, osrednjih, nacionalnih medijev, pa številni naši strokovnjaki za turizem, šport, in druga strokovna področja. Vsi so bili sicer zelo prijazni, tudi župan jim je, kot kaže, naročil, da morajo biti do mene ustrežljivi, in so dejansko bili, pa vendarle. Kot tisti, ki ga je pičila kača, pa se je potem bal vsakega kuščarja, sem tudi sam dvomil, da bo nekdo, ki je tako temeljito izdal vrednote vstajniškega Maribora, zmožeg razumeti, kaj pomeni naš prihod v mesto, in zlasti na Pohorje. Toda, bogu Habakuku hvala, vse se je na koncu dobro izteklo, sprejem v Hiši Stare trte je bil vesel, svetel, vsi so bili prijazni, župan zgovoren, no, govoriti je vedno znal, pili smo dobro vino in tudi okoliške turistične kmetije so se izkazale.

Sprejem pri mariborskem županu v Hiši Stare trte na Lentu

Zimsko, smučarsko Pohorje je bilo v času prvenstva in je tudi še vedno v rokah podjetja, ki skrbi predvsem za mestni potniški promet. Fantje se matrajo, da je kaj! Slovita Pohorska vzpenjača je glamurozna le ob pričakovanju novega leta, ko se v gondole naselijo skupine prijateljev in družine s kozarci šampanjca v rokah, sicer pa se običajnemu potniku kaj hitro lahko pripeti, kar se je predsednici Duški: sprevednica ti ne ustavi gondole, nikogar ni, da bi gospe pomagali pri vsej opremi, ki si jo je naložila, ob uri ti kdo zabrusi, da ne vozijo ... dovolj, da obmolkneš, in si misliš svoje. Skratka, na Pohorje se je težko povzpeli, čeprav ni Mont Everest!

Hvala bogu je bilo povsem drugače v hotelu Bolfenk, kjer so znani obrazi na recepciji nakazovali, da tradicionalno pohorsko gostoljubje ni izumrlo, da se bomo imeli fajn, in da lepih besed ne bo zmanjkalo. Glede na to, da so se zgoraj, na pravem snegu, moje protokolarne dolžnosti manj ali bolj končale, sem si moral poiskati nove zadolžitve, in tako se je rodila tista improvizirana molitev v podobi zaprisege in posvetitve novih članov, z nekaj snega in ohlajenih vratov, malo vriskanja in upiranja za krščenje vnetim botrom ... amen!

Glede na neusmiljeno dejstvo, da sam spadam med izgubljene in ponovno najdene sinove slovenskega SCIJ-a, moram še nekaj zapisati o naših družinjah. Srečko mi je naročil, da mora biti resno! Pa naj bo, vsaj malo. Torej, med novinarji smučarji smo predvsem tisti slovenski novinarji, ki nismo pozabili na vrednote poklica, tovarštvo in solidarnost, in tudi med mlajšimi, ki se nam vsako

leto pridružijo, sem videl le take, ki jim te naše skupne vrednote veliko pomenijo, in jih nosijo v sebi. Zato smo bili veseli vseh kolegov, ki jih nismo srečali vsaj kakšno stoletje, prijazno smo se spoznavali z vsemi, ki smo jih poznali le po prispevkih v njihovih medijih, in ugotavljali, kako fejest da so! Med novinarji smučarji smo, namreč, samo mladi in tisti v najboljših letih! Aha, in ne smem pozabiti na Albincino kritiko, kako smo bili oblečeni. Včasih, mea culpa, pač preveč športno in »casual«, čeprav se za večer podelitve priznanj spodobi prikazati v svečani večerni toaleti, kot to počno na mednarodnih srečanjih SCIJ. Velja si zapomniti!

O tekmovanju bi vam nekdo, ki ga dobrih petnajst let na prvenstvih sploh ni bilo, težko povedal, kaj pametnega. Da so zmagali najboljši in najboljši, ni dvoma! Tudi sam sem dosegel svoj najboljši rezultat v tehik, bil sem peti - v svoji skupini. Padca, ki so ga povzročile borove iglice v smučini, se seveda ne spomnim več, spodbujanja sotekmovalcev in zlasti številnih »lisičk« v ciljni ravnini pa se. Pa, kaj je rekla naša predsednica DNS Petra tudi ... Glede na snežne razmere na Arehu, so jo alpinisti mnogo bolj odnesli od nas »klasikov«, Darku hvala, da je pravila tekov priredil racionalni izrabi priložnosti. In, kakorkoli že, pohvale pohorskim urejevalcem prog, merilcem in vsem drugim, ki so poskrbeli za regularna, zanimiva in uspešno izvedena tekmovanja. Dečki, vi ste carji! Tako se, pač, reče pri nas na Pohorju, zato naj ostane zapisano.

Zoran Medved

Iz Bolgarije v Bruselj in Čile

POROČA BLAŽ MOČNIK

Skupščina mednarodnega SCIJ v Pamporovem je na čelu »zveze nacionalnih Scijevskih klubov« za nadaljnja štiri leta potrdila Kanadčana Freda Wallacea. »Kako uspešna je bila izbira, bo pokazal čas,« lahko zatrdimo v neklisovski izvirnosti. Toda kdo bo SCIJ predsedoval, je v tem trenutku manj pomembno vprašanje od kopice drugih, ki se že dolga leta izpostavljajo glede samega obstoja kluba.

V luči tega se je v preteklih dveh letih začelo posodabljanje statuta kluba, čeravno je bilo nekaterim nemogoče dopovedati, da zgolj sprememba dokumenta niti približno ne pomeni prerogovne družine, ki se po matičnih klubih z redkimi izjemami že vsaj desetletje ne prenavlja več. Tako so statutarne spremembe (dokument dobite na scij.info) za veliko nacionalnih klubov precej drastične, a vendarle zgolj natančneje definirajo sestavo moštev glede na starost (bistveno bolj omejena zasedba upokojenih novinarjev) in spol. S tem naj bi poskušali prisilno pospešiti proces prenavljanja in pomlajevanja – ob hkratnem zavedanju bumerang efekta, ko bi namesto zelenega učinka marsikateri nacionalni klub ugasnil. Sprememba statuta je zato lahko tudi proces, ki bo pospešil dokončni zaton novinarskih smučarskih rac. Vsekakor pa gre za ukrep, ki bi se ga moralo vodstvo SCIJ (članstvo pa resno sprejeti) lotiti vsaj pred desetimi leti ali več.

Predlagane spremembe na bolgarski skupščini niso dobile podpore, temveč je padla odločitev o poletni izredni skupščini v Bruslju. Upravičena pesimistična pričakovanja glede na balkanski razplet vendarle niso bila upravičena, saj je dvodnevni delovni sestanek minil v pravzaprav presenetljivem ozračju konsenza, če ne kar soglasnosti v večini pereh vprašanj.

Bolj kot to pa se je izluščilo samopriznanje, da je vsakoletno skupno druženje v dozdašnjih okvirih in obsegu (ter luksuzu?) bržkone preživeto. Vsi vemo, kaj so pomanjkljivosti, napake in potrebe kluba, ki pa jih doslej nismo znali uspešno popraviti, odpravljati ali vpeljati določene ukrepe. Soglasno načelno mnenje vseh je bilo, da moramo SCIJ ohraniti v kakršni koli obliki ne glede na število udeležencev in tudi višino pristojbine, če sploh še imamo interes obstati. To lahko, na primer, pomeni tudi srečanje s 50 udeleženci na smučarskih tekih na Finskem in podobno.

Da bo treba bržkone seči nekaj globlje v žep za sodelovanje na mednarodnih srečanjih, ni posebej presenetljivo. Predsednik Wallace je v zadnjem letu namreč pisaril smučiščem po celotni obli in se ponujal (o smotrnosti takšnega početja kdaj drugič), a so upravljavci – še posebej evropski – dali jasno vedeti, da smučarski centri novinarske promocije praktično ne rabijo več, potem ko se lahko vsak po svoje in skozi znane kanale promovira bistveno »bolje«. Zanimiv je bil francoski predlog, da naj bi poskušali prispevek za srečanje izračunali glede na povprečno plačo določene države. Hitra matematika čez prst je pokazala, da bi zbrali dvakrat več kakor po obstoječem »solidarnostnem« principu, ko je vsota za vse enaka. Čezoceanske države pa bi bile deležne določenih ugodnosti. Menda Francozi predlog zdaj pilijo, da bi lahko v prihodnje o tem celo odločali.

V Bruslju Italijani na koncu niso vztrajali, da bi imele države z več kot 50 člani (in organizacijo mednarodnega srečanja v zadnjih osmih letih) na skupščini dva glasova, zato se bo nadaljevala volilna praksa ena država, en glas. Pomembna je sprememba kategorij, kjer zdaj skupina veterank in veteranov sega do 59 let starosti. Štartna lista bo pripravljena enotno

za obe disciplini na podlagi točk iz kombinacije.

Vse naštetu pa bo povsem brezpredmetno, če ne bo dovolj močnega jedra nacionalnih klubov, ki bodo sposobni organizirati mednarodna srečanja. SCIJ in mednarodni komite preživljata organizacijsko kalvarijo že od leta 2012, ko sta zgolj srečanja v Pamporovem in Val Cenisu minili po ustaljenem protokolu.

Tako se ob nastajanju tega članka v začetku decembra šele ve, da bo srečanje 2019 v Čilu z argentinsko organizacijo. Na srečo je še dovolj časa, kajti na južni polobli se bomo srečali šele septembra. Srečanje bo gostil na vulkanu Casablanca smučarski center Antillanca v nacionalnem parku Puyehue v južnem Čilu. Dobra novica je torej ta, da srečanje zagotovo bo, da bo prostora za vsaj 125 udeležencev, manj spodbudno pa je to, da bo treba na glavo izbranca odšteti približno 800 dolarjev.

Antillanca je bila sicer druga izbira, saj brez zapletov z iskanjem gostitelja ni šlo. Naši belgijski kolegi, ki so v slabem desetletju organizirali srečanja v Maroku in Valoniji, so se že vse dogovorili za srečanje v francoskih Alpah, kjer ima po mojih nepreverjenih informacijah neka družba iz Charleroija menda v lasti smučarski center. Pet pred dvanajsto pa se je premislila in umaknila 50.000 evrov vredno, a še nepodpisano sponzorsko pogodbo. Odločitev je padla po posvetu z agencijo, ki je pomagala organizirati srečanje v Val Cenisu, kajti Francozi niso bili zadovoljni z odzivom v scijevskem pressbooku. Pisunska lenoba nas torej lahko drago stane, v tem primeru bi to pomenilo, da bi se stroški udeležbe povišali na 600 evrov na osebo. Mednarodni komite se je seveda sodelovanju odpovedal, kajti za omenjeno vsoto lahko priredimo srečanje v večini evropskih smučarskih centrov. No, Čila pa tudi ne bomo podcenjevali. Kako kaže naprej? Desetčlanska mednarodna »SCIJ misija«, kot je bilo uradno rečeno, se je v začetku decembra mudila v japonskem centru Niseko, kjer da so zainteresirani za organizacijo srečanja 2020. Upajmo, da jim tam čokolad ne zavijajo svizci. In ne pozabimo, da je slovenski SCIJ eden večjih dolžnikov za organizacijo mednarodnega srečanja ...

Pa tudi v Čilu ne bomo smučali. Na koncu se je izteklo tako, da bo zimsko srečanje v Val D'Arly, v Franciji in sicer od 23. do 30. marca. Stalo pa pol manj kot bi v Čilu.

Za posebno zgodbo o duhu prijateljstva in fair playa, ki preveva novinarska prvenstva, je poskrbela najprej italijanska novinarka Barbara Goio, ki je svojo zlato medaljo iz veleslaloma nenapovedano predala naši sicer sprva drugouvrščeni Barbri Jermann, saj je po ogledu posnetka menila, da so ji čas narobe izmerili. Barbra se ji je oddolžila z veliko steklenico penine, ob teh preobratih in presenečenjih v slogu mehiških telenovel pa so se od ganjenosti vsem orosile oči. Manjkalo je samo še, da bi obe Barbari ugotovili, da sta v resnici – izgubljeni sestri.

Narodne noše so bile dress code tudi na novinarskem gala večeru. Slovenska ekipa je bila prav čedna.

Nekaj je v bolgarskem zraku, kar te sili k plesanju kola, četudi v pancirjih.

Bolgarska Sneguljčica

Vprašali boste zakaj 11? Zato, ker je slovenska ekipa novinarjev in novinarjev smučarjev v Bolgariji štela enajst članov. Prvopristopnik na svetovnem novinarskem prvenstvu Tomaž Okorn je vse dogajanje vestno beležil in nam ga posreduje še leto kasneje. (Tale napoved je Metina).

Tomaž: Novinarji smo se marca na 65. svetovnem prvenstvu srečali v Pamporovem v Bolgariji. Moj prvi spomin na besedo Pamporovo seže v leto 2004 in je skrajno neprijeten. V nesreči bolgarskega avtobusa v bližini meje med Srbijo in Črno goro je umrlo devet otrok. Avtobus je bil last potovalne agencije Pamporovo ... No, kar brez skrbi, naša dolga pot do tega najjužnejšega balkanskega smučišča je po zaslugi Darka in Uroša minila brez najmanjših težav. Kljub kratkemu spancu smo na zbor prišli dobre volje, prostora v dveh kombijih je bilo dovolj, postanki pa odmerjeni tako, da nismo porabili preveč časa. Prva večja postaja je bil Plovdiv, v rimskih časih metropola province Trakije, v letu 2019 pa evropska prestolnica kulture. Po starem mestnem jedru je potekala tudi povorka ob slovesnem odprtju prvenstva.

Naslednji dan smo se v snežnem metežu (in tudi s pomočjo snežnih verig) prebijali proti Pamporovem, kjer je ob vznožju gore Snežanka (Sneguljčica) nastalo zelo spodobno smučišče s tereni za vse okuse. Zasnežene smreke so ponujale ime-

za (in njenih enajst palčkov)

nitno kuliso za veleslalomsko tekmo, na kateri smo slovenski novinarji osvojili tri medalje: z Barbro Jermann sva postala svetovna prvaka, s kravjim zvoncem (prireditelji so jih

delili namesto medalj) pa je veselo cingljala še Petra Lesjak Tušek. Peter Popangelov, slalomist, ki je blestel v Križajevih časih, bi bil ponosen na nas ...

Po tekih je zaradi kar štirih naših medalj kljub utrujenosti vladalo prešerno vzdušje, zadonela je tudi Zdravljica.

Žal mi je bilo le Mateja Vončine, kolega z RTV-ja. Osvojil je četrto mesto in upam le, da mu ni bilo preveč žal, ker me je ravno on prepričal, naj se udeležim prvenstva, saj sem ga s tem oropal tistega nepozabnega občutka, ko stopiš na zmagovalni oder. Pred odhodom sem namreč cincal, ali bi šel v Bolgarijo ali ne, v slogu Bratuškove je bil bolj problem čas kot denar, k sreči pa je bil Matej tisti, ki me je dokončno prepričal. »Žal ti bo, če ne greš,« me je »opozarjal«.

In res je bila izkušnja nepozabna, seveda nikakor ne le zaradi veleslalomске zmage, ampak bolj zaradi vseh teh pozitivnih in neobremenjenih ljudi, ki so bili ves teden ob meni in s katerimi sem se imel tako nepozabno, kot bi bil na kakšnem absolventskem izletu (ampak tam nisem prav dobro jedel, tu pa me je bolgarska kulinarika vsak dan navduševala). Pravo razkošje, da se človek lahko odklopi in preživi nekaj brezskrbnih dni. Očitno smo bili pravi magnet tudi za preostale reprezentance, saj se je pogosto zgodilo, da so v hotelsko sobo prišli na obisk Hrvatje, Srbi, Italijani, Čehi ..., spili kozarček, pojedli kos peciva in ob tem še kaj zapeli z nami. S seboj sem vlekkel kitaro in vesel sem bil, da so se sprostili tudi italijanski kolegi, ki včasih tekme vzamejo kar preveč resno.

Družilo smo se seveda tudi na smučišču, letošnja novost programa je bil štafetni veleslalom, pri čemer je bila vsaka ekipa sestavljena iz smučarjev različnih reprezentanc.

Bero medalj smo Slovenci še krepko povečali na tekaški tekmi. Blestela sta predvsem Maja Grgič in Uroš Esih, ki sta zanesljivo premagala konkurenco, na zmagovalnem odru pa sva bila še enkrat Petra Lesjak Tušek in Tomaž Okorn. Vsi smo bili zelo hvaležni Gregorju Pucelj, ki je poskrbel za prvovrsten servis smuči. Vsaj zase lahko rečem, da bi sicer težko pritekel do 3. mesta, saj sem šele drugič v življenju stal na tekaških smučeh.

Če dodamo še medalje (zvonce) iz kombinacije (Petra Lesjak Tušek, Barbra Jermann, Gregor Pucelj, Tomaž Okorn), je v naročju bolgarske Sneguljčice na zmagovalni oder stopilo sedem slovenskih palčkov. Tu štejem tudi Mateja Vončino, saj še vedno trdim, da si je zaslužil veleslalomski zvonec, tako kot tudi preostali člani slovenske odprave: Lidija Kosi, Darja Groznik, vodja odprave Bojan Glavič in Darko Koren, ki je svojo neskončno energijo spet sejal smeh vsenaokrog in je med drugim na razglasitvi tekaških rezultatov glasno zapel Zdravljico.

Bovčani o nas, ki neumorno prihajamo na »KRITERIJ ZADNJEGA SNEGA«

Kaninske bele strmine privabljajo smučarje od vsepovsod že od leta 1973, in od takrat je smučišče Kanin tudi edino visokogorsko smučišče najprej v nekdanji Jugoslaviji, od osamosvojitve naprej pa seveda v Sloveniji. Edino slovensko visokogorsko smučišče s pogledom na morje na južni, na Triglav na severno-vzhodni in Grossglockner na severni strani, je v 45 letih na Bovško privabilo skoraj 3 milijone smučarjev, skoraj smučarjev, hribolazcev in planincev, jamarjev, tistih, ki so zgolj »hvatili braun boju«, po letu 1980 pa še posebno družino, ki ji še danes ni para, ki pa še danes vztraja z vsakoletnim druženjem ob koncu aprila. To ste seveda člani Društva novinarjev športnikov Slovenije (SCIJ), ki z večdnevним športno-družabnim dogajanjem, poimenovanim Kriterij zadnjega snega na Kaninu, za Bovško že vse od začetka pomenite posebno dodano vrednost.

»Zelo sem vesel, da se po tolikih letih še vedno lahko srečujem z vami, torej v času mojega prvega štiriletnega županovanja, še posebej pa me veseli dejstvo, da Bovškega niste zapustili niti takrat, ko je zaradi napačnih pristopov takratno občinsko vodstvo pokopalo naš biser, smučišče Kanin. Mirne vesti lahko rečem, da ste že z svojo prisotnostjo vedno popestrili dogajanje v naših krajih, neposredno prispevali k boljšim poslovnim rezultatom v obdobjih, ko je smučišče z zadnjim snegom že »dihalo na škrge«, pri tem pa seveda ne mislim le na smučišče, temveč tudi na gostince v dolini, predvsem pa ste za vašo prisotnostjo dajali našemu smučišču posebno veljavo. Pa ne samo s korektnim poročanjem v vaših cenjenih medijih. Zagotovo pa

je Kriterij zadnjega snega bil in bo nekaj posebnega tudi za vas same, saj vas, vsaj tako sam ocenjujem, združuje tudi generacijsko. Res je lepo videti nekatere legende slovenskega novinarstva skupaj z novinarji, ki so komaj stopili na profesionalno pot. Pri tem moj spomin odtava tudi k tistim, ki so nas veliko prezgodaj za vedno zapustili. Samo fizično jih ni tu, v mislih pa bodo vedno ostali z nami. Morda prav zato Kriterij zadnjega snega ne sme umreti, saj mora ostati simbol medgeneracijskega druženja slovenskih novinarjev. Že zdaj se veselim, da vas bom lahko pozdravil tudi konec aprila v letu 2019, in obljubim, da se bom z vami pomudil tudi v neformalnem druženju,« o Kriteriju zadnjega snega na Kaninu pove ponovno izvoljeni

Župan občine Bovec Valter Mlekuž

župan Občine Bovec Valter Mlekuž.

Na žalost se še vedno ne ve, kdaj bi lahko ponovno odprli Hotel Kanin, saj je bil ta vedno osnovna točka druženja in zaščitni znak Kriterija zadnjega snega na Kaninu. Morda je celo bolje, da so vse sobe popolnoma podrli, da ne bi kdaj morda spregovorile. Najbolj oblegan priložnostni element hotela je bil seveda vedno »šank«, saj se ga je uporabljalo veliko več kot sobe, zato upamo, da bo tudi nov tako prijazen, kot je bil »naš dobri stari šank v vogalu«. Veseli pa dejstvo, da je vse od ponovnega odprtja naprej smučišče Kanin vedno boljše, da je dodanih kar nekaj novosti, predvsem pa, da je osebje smučišča Kanin nadvse prijazno in se trudi vsem smučarjem nuditi čim bolj urejene proge ter vsem gostom dodatno ponudbo. Nova brunarica ob izstopni postaji trosede je zagotovo ena izmed pomembnih »obsmučarskih« pridobitev.

»Sam sem imel sicer priložnost to prijetno družino Kriterija zadnjega snega na Kaninu prvič spoznati komaj lani, vendar lahko rečem, da smo se ujeli, kot da bi se vedno poznali. V Sončnem Kaninu smo veseli, da lahko za vas pripravimo vse potrebno za dobro izpeljavo smučarskih tekem in morda tudi tekem na nekoliko drugačen način. Moram priznati, da še nisem bil priča svetovnemu prvenstvu v barelah na 2220 metrih nadmorske višine, prav gotovo pa tudi ne metanju na pravi košarkarski koš. To so bila celo zame, ki se imam za starega mačka upravljanja smučišč, popolna presenečenja. Zato že komaj čakam, da se konec aprila zopet snidemo na smučišču Kanin, v prepričanju, da nam bo skupaj tudi tokrat uspelo pripraviti kakšno presenečenje. Predvsem pa

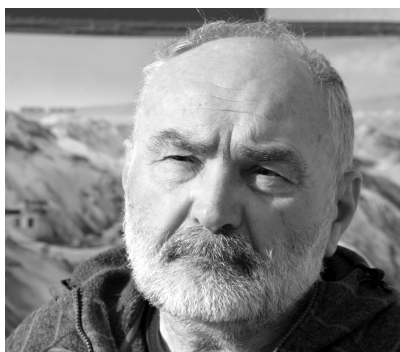

Pogled iz nove brunarice

kakovostno smuko z veliko užitkov na naravnem snegu in seveda vse, kar spada v dogajanje po končani smuki. Skratka, na Kaninu vas pričakujemo z odprtimi rokami,« se pridruža v.d. direktorja Sončnega Kanina Marijan Skornišek.

Kriterij zadnjega snega na Kaninu pomeni torej vsakoletno pomladansko smuko in druženje, seveda pa so bila najbolj množično obiskana državna prvenstva. Bovčani zato upamo, da bo v bližnji prihodnosti, morda še preden postavimo nove naprave, na Kaninu zopet državno ali morda celo mednarodno prvenstvo.

V.d. direktorja Sončnega Kanina
Marijan Skornišek

Smučišče Kanin res ni in nikoli ne bo največje smučišče, je pa edini slovenski čezmejno povezan visokogorski biser, ki s progami na italijanski strani pomeni edinstven primer v tem delu Evrope. To navezo še poglobljamo, na Kriteriju zadnjega snega pa bomo s predstavniki z obeh strani Kanina zagotovo lahko predstavili tudi svoje pogumne skupne načrte. In znotraj teh bo Kriterij zadnjega snega vedno ostal nepogrešljivi del celostnega dogajanja poletno zimskega centra Kanin-Sella Nevea. Če boste le vi tako hoteli.

MILAN ŠTULC

TALUM

Lahkota prihodnosti

Živimo v dobi aluminija. Lahkega materiala z neskončno možnostjo recikliranja ... Talumovci smo mojstri pridobivanja, predelave in obdelave aluminija!

Vrhunske izdelke in storitve ustvarja že več kot **1470** sodelavcev.

Smo **8.** največji slovenski izvoznik. Večina naših kupcev nas po točnosti in zanesljivosti dobav obravnava kot dobavitelja **A**.

Že **tretjino** aluminija pridobimo s pretaljevanjem odpadnega aluminija, s čimer vračamo srebrno kovino v krog porabe brez izgube kakovosti.

Podpiramo **humanitarne projekte, kulturo, umetnost, šport** in druge dejavnosti, v katerih prepoznamo dodano vrednost za okolje, ki mu pripadamo.

www.talum.si

MIRJANA SOŠIĆ, NAŠA PRIJATELJICA JE ZA RACO Z VELIKIM VESELJEM NAPISALA:

Bilo je zaista prekrasno in nadaljevala:

Bilo je lijepo putovati tog 19. travnja prema Bovcu u očekivanju proljetnog skijanja i kriterija zadnjeg snijega u sezoni. Pogled na Kanin još pod snijegom, a u Bovcu oko kuća cvijeće, pravo proljeće, plavo nebo, a temperatura ljetna 25 stupnjeva. Nisam bila na zimskom pravom skijanju, pa ovo proljetno skijanje na Kaninu nikako nisam htjela propustiti. Tim više što ni u Bovcu nisam bilo dugo, predugo.

Smještaj u novi, mali, obiteljski Hotel Mangart brzo smo obavili. Oni naši raniji hoteli Kanin i Alp još su se obnavljali. Šetnjom po Bovcu i i usputnim odmorom po oštarijama, da vidimo što ima novog, potrošili smo vrijeme do večere.

A poslije večere Nina Prešern je slavila rođendan pa i mi s njom kod Veskota, bilo je opet biranog jela i pića. Meta je slavljenici Nini dodijelila i posebnu zlatnu medalju, za uspomenu. A onda smo nastavili slaviti poslije i u discu kod Crne ovce. Sve kao u stara dobra vremena. Samo u komornom sastavu. Takoreći obiteljskom.

Odlazak na skijanje sutradan, jedva sam čekala, jer imam nove male skije,

pa da vidim kako će mi to ići. Snijeg je naravno bio relativno mekan, ali do jedanaest - dvanaest sati moglo se skijati, lagano, pažljivo uz stajanje i promatranje krasnih Kaninskih stijena.

Poslijepodne smo se šetali do tirkizno plavo zelene Soče. Da ostanemo u formi.

Drugi dan skijanja bio je sličan prvom, s tim da smo se spustili i do Sela Nevee, u očekivanju malo

Zmagovalci barel 2018: »Svetovna prvaka« Bojan Glavič in Davorin Koron, viceprvaka Janez čuček in Venčeslav Japelj in bronasta Mirjana Sošić in Milan Štulc.

Zares je bilo prekrasno –
Damijan in Mirjana

Nina s posebno
medaljo za
okrogli jubulej

tvrdog snijega jer je to ipak sjeverna strana. Bilo je dobro skijanje, uzimajući u obzir da je ne samo stiglo proljeće, već pravo ljeto. I ko još kaže da se klima ne mijenja i da se Zemlja ne zagrijava? U »našem za kosila, uobičajenom restoranu »na Kaninu, naravno, bila je press konferencija. Sve po redu i po propisu kako je uobičajeno na slovenskom skižu. Saznali smo do kada će još za skijaše biti otvorena staza, koliko skijaša je prošlo pistama u sezoni na izmaku

itd. Itd. Iza toga bilo je, dakalo, svima dobro došlo kosilo, u organizaciji Primorske sekcije.

Da ne bismo gubili od sportskog duha i od sportskog dana, spustivši se oko 14 h u dolinu, odabrali smo ekipe za »balinanje«. Bacali smo crvene i žute plastične kolutove, sve po pravilima natjecanja. I tri ekipe, najbolje, dobile su diplome i vino. Opet smo morali slaviti.

Rastanak uvijek svima teško pada, pa da budemo još malo zajedno, da

produžimo lijepo druženje, otišli smo prijepodne još do slapa Virje. Automobile smo ostavili kod spomenika palim žrtvama za slobodu a do slapa smo se prošetali po krasnoj šumskoj stazi. Sve smo to poslikali i ovjekovječili za uspomenu i dugo sjećanje.

Sve zajedno je u Bovcu i na Kaninu bilo zbilja jako, jako lijepo. Slovenci, hvala vam za poziv.

Mirjana Sošić

B/S/H/

BSH Hišni aparati d.o.o. Nazarje

Oj, mladosti moja ...
... znameniti šank v
hotelu Kanin.

Bovške takšne in drugačne štorije

Pred skoraj štirimi desetletji se je našemu dolgoletnemu predsedniku Uhi – na veliko žalost že pokojnemu – utrnila genialna zamisel, naslovljena Kriterij zadnjega snega na Kaninu. Jaz sicer še danes ne vem, zakaj kriterij, ko pa je šlo le za pomladansko srečanje novinarjev smučarjev v Bovcu, ampak ta beseda zveni zelo intelektualno. Ah, dragi nam Uha, še danes smo ti hvaležni za to intelektualno prireditev, pri kateri ti je na začetku veliko pomagala Katja Roš. Dogajanja pa smo mi potem požlahtnili z mnogimi bolj ali manj »intelektualnimi« zgodbami, ob katerih nam je zastal dih ali pa smo se nasmejali do solz. Primorske kolegice in kolegi, iznajdljivi in hudomušni, so pri tem, seveda, igrali glavno vlogo.

Nostalgija za šankom v hotelu Kanin

Prva postaja ob prihodu v hotel je bil nadvse spoštovani šank s pogledom na pašnik buških uovc na eni strani, na drugi pa si imel kontrolo nad prihajajočimi kolegi in kolegicami, da si videl kdo je pršu s kom. Vmes so se vrteli štamperli žganih pijač in vrči piva. To je bila super dolga dobrodošlica, kajti nekaterim je prtljaga ostala ob recepciji vse do večera i šire. Gospodarji šanka so bili predvsem trije mušketirji Čuček, Boncelj, Novak in vrsta tistih, ki so se zjutraj spraševali: »Je si več doručkoval« in dobili odgovor: »Bogami ni kapi«. No, ta sveti prostor so nam odnesli na našo veliko žalost Rusi, nam pa je ostala nostalgija, saj takega šanka zlepa ne najdemo. No, da ne bom krivična, naj dodam, da se je naš prjatu Vesko pri obnovi gostilne potrudil in naredil velik okrogel šank, taprav za nas, novinarsko rajo! Ponoči smo včasih, dokler je delala diskoteka, harali po njej in plesali rock/n roll kot norci. Ni čudno, da mi je enkrat en mulo navrgel: »Bravo superbabica!« --a še nism bla to!

Če si med volkovi, moraš tuliti z njimi

Nadvse pomembno je smučanje na Kaninu, kjer nam primorski prijatelji prirejajo tekmo v veleslalomu vsa leta, razen tistih, ko je bilo smučišče zaprto zaradi potresa in kasneje obnavljanja po nesreči na žičnici. Na cilju nas čaka borovničevc, zmagovalce pa v restavraciji kolajne, včasih celo umetniške iz lesa. Tudi pri balinanju ti dobijo kako nagrado v obliki flaše ali priznanja na papirju. Organizatorji ne pozabijo na rojstne dneve svojih kolegov

in kolegic. Običajno jih obdarijo s pijačo in normalno torto, mene pa so »zatolkli« s takšno, da se ni režala le tovarišija v dvorani, ampak se je smejal cel Bovec! Prjatlji so mi prinesli ogromno torto v obliki tistega, kar skrivam v nederu ... Ne, nisem zajokala, ker je moje življensko pravilo da v družbi volkov tulim z njimi. Bili so časi, ko smo radi prepevali vsakovrstne pesmi od romantičnih do pijandurskih viž ... in sem tud tulila z njimi, dokler se ni pojavil Tinček in nam zažugal: »Pjančki novte dovgl!« čeprav je med nami le redkokdaj kdo zares pjan, vesel pa že s pesmijo »Prej pa ne gremo dam dokler se ne bo delal dan!«

Rešena iz Soče in škandal, ki to ni bil

Bistra hči planin Soča vselej vabi k sebi s svojo krasno turkizno barvo. Na našem programu je tudi raftanje, ki sploh ni tako fajn kot zgleda, saj te deroča voda ne le premetava, ampak te tudi poriva k skalam. In to je posebej občutila naša draga Božena, ki je čofnila v globoko vodo in so jo moški komaj rešili. Nikoli več ni šla na raft. Soča je pač mrzla. Zato pa smo se radi namakali v toplem hotelskem plavalnem bazenu. Neko noč, ko smo sproščeno žurirali v hotelski avli, jih je nekaj jamralo, da bi se radi ohladili v bazenu, če bi bil odprt. Bil je zaprt, a dva ad hoc golobčka, ki sta pozabila na okno iz avle v bazen, sta se strastno lubčkala kot profesionalna filmska igralca. Nekateri so se s tem šovom zabavali, drugi so zamahnili z roko »saj to ni nč tacga«, saj se hvala bogu samo igrata, a sledilo je zgražanje domačega župnika, ki je s prižnice oznanil, da se je v hotelu zgodil škandal. Mi pa smo naslednji dan že pozabili. Ljubezen je ja lepša kot sovraštvo ...

Na koncu bi rada še povedala, da smo načeloma prirejali naša srečanja tudi takrat, ko ni bilo smuke. Izjema je bil edinole potres, ki je Bovec pošteno razrukal. Medva z Lukom Škobernetom pa sva se kar odločila za odhod v Bovec takoj po katastrofi. Jaz sem prinesla torbo raznih oblačil in drugih potrebnih reči za prizadete, ki so se morali nastaniti v enem delu hotela Kanin, Luka pa jim je tam skuhal cel kotel golaža. Tega je sicer vsakič skuhal za nas in to opolnoči na zadnji dan našega bivanja v Bovcu. To je bila najina gesta – malenkostna – v zahvalo za gostoljubje Bovčanov.

Albina Turjaška

Za vse tiste, ki nas še ne poznajo, pa bi bilo dobro, da o nas zvedo kaj več, od tega kdaj in kako smo nastali, kako smo sodelovali pri ustanovitvi in razvoju Mednarodnega SCIJ, v letošnji RACI predstavljamo zgodovino, ki sem jo po besedah enega od ustanoviteljev in dolgoletnega člana SCIJa Jožka Pirnarja pripravila za spletno stran, ki v tem času doživlja prenavo. Tudi ta zgodovina bo našla prostor na prenovljeni spletni strani.

Nastanek in temeljni cilji

V Parizu se je leta 1951 z novinarsko konferenco končalo srečanje ministrov štirih velikih. Novinarji zahoda in vzhoda so se razšli brez besed, vsak na svoj konec.

Gilles de La Rocque, francoski novinar in športnik po duši, je bil nad takim zaključkom pravkar končanega političnega vledogodka globoko razočaran. Ob razmišljanju, kako združiti novinarje vsega sveta, se mu je porodila ideja, da bi lahko prav s športom odtajali komunikacije, ki jih je tudi med novinarji zamrznila hladna vojna.

Po štirih letih potrpežljivega dela ter iskanja stikov na zahodu in vzhodu so januarja 1955 v francoskem kraju Meribel – Les Allues njegove sanje dobile epilog. Na prvem srečanju je 65 novinarjev smučarjev iz Avstrije, Belgije, Francije, Italije, Zvezne republike Nemčije, Luxemburga, Švice in Jugoslavije ustanovilo

Ski Club international de Journalistes (SCIJ) - Mednarodni smučarski klub novinarjev,

ki združuje profesionalne novinarje smučarje še danes.

Temeljni cilj SCIJ od vsega začetka je, da neodvisno od nacionalne in politične pripadnosti spodbuja človeške in prijateljske stike med novinarji vsega sveta. Za razvijanje poklicnega, kulturnega in medsebojnega sodelovanja se novinarji srečujejo ob športnih aktivnostih, pri čemer so smučanje in drugi športi bistvena sestavina dejavnosti vseh članov.

Odtlej so se novinarji smučarji na svetovnih prvenstvih srečali že 65-krat, Mednarodni SCIJ pa danes povezuje novinarje več kot 40 držav.

SCIJ: Več kot smučarija

Pri organizaciji smučarskih srečanj izstopajo evropske države, bila pa so tudi že v ZDA, v Kanadi, na Japonskem, v Maroku in v Argentini. Novinarji številnih držav so srečanja organizirali že večkrat, med njimi tudi nekdanji jugoslovanski novinarji, ki so pripravili še danes zelo odmevna srečanja kar štirikrat. Trikrat so se novinarji smučarji srečali v Kranjski Gori (1957, 1966, 1979) ter leta 1989 na Kopaoniku. V samostojni Sloveniji smo svetovne novinarje smučarje gostili leta 2000 v Mariboru.

Za eno od prelomnic velja svetovno prvenstvo v finskem kraju Suomutunturi leta 1976. Dotlej so ude-

leženci prvenstev tekmovali v slalomu in veleslalomu, Finci pa so jim, kot se zanje spodobi, nataknil še tekaške smuči. Danes je smučarski tek, poleg velesloma, druga tekmovalna disciplina na svetovnih prvenstvih novinarjev smučarjev.

Vsakoletna svetovna srečanja novinarjev smučarjev pa niso samo tekme. So mnogo več. So priložnost za medsebojne stike profesionalnih novinarjev z različnih koncev sveta, medijev in redakcij. So priložnost za izmenjavo mnenj, spoznavanje drugih dežel, dosežkov in pogledov. So priložnost za vzpostavljanje prijateljskih vezi, ki so dragocena opora pri opravljanju novinarskega dela.

Zraven od vsega začetka

Proti koncu leta 1954 je prišlo prek Beograda, kjer je bil sedež jugoslovanske novinarske organizacije, na Društvo novinarjev Slovenije prijazno pismo iz Pariza. Podpisal ga je Gilles de la Rocque in povabil jugoslovanske novinarje, da se udeležijo prvega srečanja v Meribel – Les Allues. Društvo je začelo zbirati prostovoljce, ki so znali smučati, in na pot so odšli Milan Božič, Vojko Novak, Jože Podobnik, Slavko Tiran, Djuro Šmicberger in Zvone Zorko.

Takratni jugoslovanski novinarji so hitro zavihali rokave in pokazali svojo smučarsko-družabno zavzetost, saj je komaj 3. svetovno

smučarsko novinarsko prvenstvo leta 1957 z velikim uspehom gostovalo v Kranjski gori.

Seveda ne gre pozabiti na še en pomemben in prisrčen prispevek slovenskih novinarjev k mednarodnemu SCIJ – znamenito račko na smučeh, katere prvi osnutek je narisal Milan Maver, kmalu pa so jo za svojo vzele tako sekcije novinarjev smučarjev po vsem svetu kot mednarodni SCIJ.

Smučarski klub Novinar

Prvenstvu v Kranjski gori je kmalu sledila pobuda uredništva Pavlihe, ki sta jo podala novinar-karikaturist Milan Maver in komercialist Jože Uršič, za ustanovitev smučarskega kluba NOVINAR. Klub je uradno zaživel na ustanovnem občnem zboru 28. septembra 1957, ki se ga je udeležilo 25 novinarjev:

Ciril Stani, Zoran Jerin, Irena Špenko, Dušan Fortič, Dušan Benko, Stane Lenardič, Evgen Bergant, Silvo Matelič, Alenka Mišič, Olga Ratej, Jule Vrbič, Edo Hrausky, Joško Pirnar, Jože Uršič, Marija Cvetko, Ludvig Burger, Marija Černič, Miro Pavlica, Branko Gregorin, Milan Maver, Sergej Epih, Lojze Jurc, Zvone Zorko, Aljoša Furlan in Bara Adamič.

Za predsednika so izvolili takratnega glavnega urednika Pavlihe Juleta Vrbiča, člani upravnega odbora pa so postali Joško Pirnar, Milan Maver, Jože Uršič, Silvo Matelič, Zvone Zorko in Edi Hrausky. Delo v klubu je hitro zaživelo in 1. januarja 1958 je imel že 107 članov.

Temeljni cilj kluba Novinar je bil od vsega začetka na smuči spraviti čim več novinarjev in s tem poskrbeti za njihovo rekreacijo tudi pozimi. Tako je že prvo smučarsko sezono klub Novinar predvidel smučarski tečaj za otroke članov kluba v Kranjski Gori, dva tečaja za odrasle in več nedeljskih smučarskih izletov.

Zanimanje je bilo veliko in zaradi vse večjega števila članov, tudi ne novinarjev, je klub začel z vzgojo strokovnih kadrov. Kmalu je prišlo na vrsto tudi tekmovalno smučanje in v letih, ki so sledila, so v klubu vzgajali vrhunske slovenske smučarje, kot sta Mateja Svet in Rok Petrovič.

V okviru kluba smo vsako leto pripravili izbirne tekme za novinarsko reprezentanco, ki se je udeležila svetovnih novinarskih smučarskih prvenstev SCIJ.

Prelomnica leta 1968

Ker je članstvo v Mednarodnem SCIJ namenjeno le profesionalnim novinarjem, je bilo treba ob hitrem razvoju Smučarskega kluba Novinar doreči drugačno organiziranost novinarjev smučarjev. Na srečanju jugoslovanskih novinarjev smučarjev v Mariboru, 22. decembra 1968, je zato nastala

Jugoslovanska sekcija novinarjev smučarjev.

Izvolili so predsedstvo sekcije, v katerem so bili Joško Pirnar, Milan Maver in Silvo Matelič, ter nadzorni odbor, ki so ga predstavljali Jože Plešnar, Otmar Klipšteter in Bogo Mejovšek.

Postopoma so se Slovencem pridružili stanovski kolegi iz Hrvaške, Srbije, Bosne in Hercegovine ter Makedonije. Ustanovili so svoje sekcije, ki so se povezale v

Združenju sekcij pri Zvezi društev novinarjev Jugoslavije,

v katerem je vodilna vloga tudi v naslednjih letih pripadala slovenski sekciji novinarjev smučarjev.

Združenje je skrbelo za:

- izvedbo vsakoletnega zimskega državnega srečanja
- poletnih srečanj v Poreču, kjer so novinarji tekmovali v tenisu in drugih športih
- kriterije zadnjega snega
- smučarske tečaje
- dejavnosti v okviru Mednarodnega SCIJ.

Zimskih srečanj se je udeleževalo tudi več kot 250 poklicnih novinarjev in njihovih družinskih članov, vsakokrat pa so se nam pridružili še kolegi iz sosednjih držav. Kot na mednarodni ravni, so tudi domača srečanja pomenila mnogo več kot le smučarijo. Na domača tla smo prenesli duha Mednarodnega SCIJ.

Osamosvojitvi države sledi samostojnost društva

Slovenska sekcija novinarjev smučarjev je tudi po osamosvojitvi Slovenije leta 1991 enako zagnano nadaljevala z delom doma in na mednarodni ravni. Organizacijsko je delovala kot del Društva novinarjev Slovenije, dokler ni decembra 2001 nastopil čas za ustanovitev samostojnega društva

SCIJ Slovenija – Društvo novinarjev športnikov Slovenije,

ki je ustanovni član Mednarodnega smučarskega kluba novinarjev SCIJ in nadaljuje z uresničevanjem temeljnega cilja Mednarodnega SCIJ doma in na mednarodni ravni.

